

sem, aby za účelem provedení věci se obrátil na obžalovaného. Že také P-ovi bylo známo, že jde o věc trestnou, zjistil soud jednak z obsahu jeho dopisu, poslaného Sch-ovi, jednak z okolnosti, že obžalovaný zavázal P-a čestným slovem, že se o věci nikomu nezmíní, čehož by zajiště nebylo třeba, kdyby šlo o věc dovolenou. Tím jest zjištěno po objektivní i subjektivní stránce vše, čeho se dle Šu 9 tr. zák. vyhledává k pojmu nedokonaného svádění ke zločinu. Poněvadž se k němu — jak již bylo řečeno — ani nežadá, by se sváděný dal přemluvit, a dokonce ne, by přistoupil k trestnému činu, jest úplně lhostejno, zda připojil P. ku svému dopisu vzor otisku razítka nebo jeho nákres. Druhá námitka zmateční stížnosti přehlíží, že rozsudek zjišťuje výslovně, že objednané razítko bylo určeno k falšování cenných papírů všeho druhu, nikoliv jen losů, takže jest zde způsobilý předmět ochrany v Šu 12 zákona z 12. května 1919 čís. 269 sb. z. a n. zmíněný.

Čís. 1204.

Věc prodaná s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny jest kupiteli svěřena (§ 183 tr. zák.), dokud zcela nezaplatil kupní ceny.

(Rozh. ze dne 4. května 1923, Kr I 128/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. prosince 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry dle Šu 183 tr. zák.

Důvody:

Stížnost uvádí především s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že se obžalovaný vzhledem na to, že kolo koupil pevně za určitý peníz, mohl považovati za vlastníka kola, to prý tím spíše, že pro případ dodržení ujednaných splátek, by byl nabyt také dle práva vlastnictví. Leč pro tento předpoklad neskytají jedině směrodatná zjištění rozsudku opory, neboť dle zjištění těch obžalovaný výhradu vlastnictví znal a o ní věděl, s kterýmžto zjištěním nelze přesvědčení, jež stížnost obžalovanému podkládá, považovati za slučitelnou. Dále přehlíží stížnost, že obžalovaný kolo ihned zastavil v zastavárně za 200 Kč a hned na to Anně Č-ové, která si ho vyplatila, za dalších 370 Kč a že žádných splátek nedodržel, takže pro nabytí vlastnictví za těchto okolností není tu věcného podkladu. V hmotném ohledu snaží se stížnost převést věc na pole civilněprávní uvádějíc, že při prodeji s výhradou vlastnictví má prodávající možnost vymáhati prodanou věc vlastnickou žalobou od osoby třetí a že jest tudíž věcí poškozeného, by civilní cestou tímto způsobem ujednání s obžalovaným uplatnil a hrozící škodu odvrátil. Než v tomto případě nejde o to, zda a jakým způsobem může se prodávající pořadem práva hájiti a zejména proti třetímu nabyvateli věci s civilní žalobou vystoupiti, nýbrž otázkou je toliko, zda se obžalovaný zjiště-

ným jednáním provinil proti trestní normě Šu 183 tr. zák. V tomto směru stížnost postrádá vývodů a úvah, dávajíc takto sama na jevo, že není s to, proti stanovisku soudu nalézacího vznést důvodné námitky. Že prodej s výhradou práva vlastnického až do úplného zaplacení kupní ceny je dle občanského práva přípustným (§§ 1066 a násl. obč. zák.), stížnost nepopírá. Podstata takového prodeje spočívá pak v tom, že převod vlastnictví stal se pod odkládací výminkou úplného zaplacení kupní ceny, takže tímto zaplacením je odevzdání podmíněno. Úmluvou takovou ujednávají strany, že předmět koupě zůstává až do zaplacení kupní ceny vlastnictvím prodávatelovým a že přejítí má do vlastnictví kupujícího teprve, až je kupní cena úplně zaplacená. To má v důsledku, že věc, s onou výhradou koupená, je pro kupujícího až do úplného zaplacení věcí cizí, která mu byla prodávajícím až do úplného zaplacení kupní ceny pouze svěřena, s níž kupitel nesmí proto volně nakládati (§ 354 obč. zák.) a tedy ji zejména, ať jakýmkoli způsobem zcizovati. V tomto případě je zjištěno, že obžalovaný koupené kolo ihned po dvakráte zastavil, aniž k tomu byl oprávněn, značnou část peněz utratil, ničeho na kolo nezaplatil, takže dlužno o něm, an dle zjištění rozsudku by si vědom právního poměru mezi ním a prodávatelem kola založeného, za to míti, že nakládal s kolem tím jako s vlastním a že si je přivlastnil a tudíž ve smyslu zákona zpronevěřil. Třebaže jednání, týkající se výhrady vlastnictví, tvoří svou povahou vedlejší ujednání při smlouvě kupní, přece dotýká se podstaty věci potud, že nepřechází věc ihned do volné dispozice přejímatele, nýbrž přejítí ono je odvislo od úplného zaplacení kupní ceny a že dotud dlužno považovati věc pouze za přejímateli svěřenou. Tento ocitá se svým protismluvním jednáním nejen v rozporu s předpisy práva občanského, nýbrž za ostatních předpokladů i se zákazy práva trestního.

Čís. 1205.

Podlounný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Předchozí odsouzení pro přestupek podlounného vývozu zakládá skutkovou podstatu přečinu dle Šu 2 b) zák. pouze tehdy, byl-li trest pro předchozí přestupek na pachateli již vykonán.

(Rozh. ze dne 5. května 1923, Kr I 330/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 23. února 1922, jímž byl Ludvík H. uznán vinným přečinem nedokonaného, podlounného vývozu dle Šu 8 tr. zák. a Šu 2 písm. b) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n. a odsouzen za to dle posléze citovaného zákonného ustanovení ku trestu vězení na 6 měsíců, porušen byl zákon v ustanovení Šu 2 písm. b) cit. zákona; rozsudek tento se ve výroku o vině, trestu a ztrátě práva volebního zrušuje jako zmatečný; obžalovaný jest vinen přestupkem nedokonaného podlounného vývozu dle Šu 8 tr. zák. a